កិច្ចការពារកុមារ –គោលនយោបាយសង្ខេប ២០១៧

World Vision

រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជាបានសម្រេចគួរឱ្យកត់សម្គាល់ក្នុងការបង្កើតនូវក្របខណ្ឌគតិយុត្តិនិងគោលនយោបាយដើម្បីការពារកុមារ រួមមានយន្តការនានានៅថ្នាក់ជាតិនិងថ្នាក់ក្រោមជាតិ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការអនុវត្តច្បាប់និងគោលនយោបាយព្រមទាំងគណនេយ្យភាពរបស់យន្តការថ្នាក់មូលដ្ឋាននៅមានកម្រិត និងនៅបន្តធ្វើឱ្យកុមារស្ថិតក្នុងហានិភ័យនៅឡើយ។

អនុសាសន៍សំខាន់ៗ៖

អង្គការទស្សនៈពិភពលោកសូមធ្វើការអំពាវនាវដល់រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជាក្នុងការ៖

- ពង្រឹងយន្តការការពារកុមារដែលមានស្រាប់តាមរយៈការធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងនូវការសម្របសម្រួលស្ថាប័នថ្នាក់ជាតិ និងថ្នាក់ក្រោមជាតិ និងបង្កើននូវធនធានមនុស្ស បច្ចេកទេស និងហិរញ្ញវត្ថុដល់ស្ថាប័នថ្នាក់មូលដ្ឋាន។
- ធ្វើឱ្យកាន់តែច្បាស់នូវខ្លឹមសារច្បាប់ គោលនយោបាយ បទដ្ឋាន និងបទបញ្ជា ទាក់ទងនឹងការការពារកុមារដែលមានស្រាប់ និងមានការអនុវត្តប្រសើរជាងមុន។

ស្ថានភាពបច្ចុប្បន្នរបស់កុមារក្នុងប្រទេសកម្ពុជា

បើយោងទៅតាមអង្គការយូនីសេហ្វ មានកុមារកំព្រា និងកុមារងាយរងគ្រោះ ប្រហែល១លាន៥សែននាក់កំពុងរស់នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ក្នុងនោះមានកុមាររហូតដល់ពីរសែននាក់កំពុងរស់នៅ ឬធ្វើការនៅតាមផ្លូវក្នុងទីក្រុងភ្នំពេញ។ កុមារទាំងនេះមួយចំនួនជាជនរងគ្រោះដោយការបង្ខំឱ្យធ្វើការ និងការជួញដូរ ហើយមួយចំនួនទៀតទទួលរងគ្រោះដោយអំពើហឹង្សា ឬការរំលោភបំពាន ឬមានពិការភាព។[1] ការសិក្សាស្រាវជ្រាវក្នុងឆ្នាំ២០១៣ បានបង្ហាញថា អំពើហឹង្សាទៅលើកុមារផ្នែករាងកាយ ផ្លូវភេទ និងផ្លូវចិត្ត មានកម្រិតខ្ពស់ ដោយមានកុមារា និងកុមារីច្រើនជាងពាក់កណ្តាល បានរាយការណ៍ថា ពួកគេធ្លាប់ទទួលរងការរំលោភបំពានផ្នែករាងកាយមួយលើកមុនដែលពួកគេមានអាយុ១៨ឆ្នាំ។[2]

ប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ក្នុងប្រទេសកម្ពុជាមិនទាន់អាចឆ្លើយតបឱ្យបានពេញលេញទៅនឹងតម្រូវការរបស់កុមារដែលប្រឈមមុខនឹងច្បាប់នៅឡើយ ទោះបីគេជាជនរងគ្រោះ សាក្សី ឬជនសង្ស័យយ៉ាងណាក្តី។[3] នីតិវិធីនិងបរិក្ខារចាំបាច់សម្រាប់ដោះស្រាយជាមួយអនីតិជនក្នុងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌកំពុងនៅមានការខ្វះខាត។ ដូច្នេះកុមារតែងតែទទួលចំណាត់ការតាមរយៈប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ និងទទួលការកាត់ទោសដូចនីតិជនដែរ។[4] នៅក្នុងខែតុលាឆ្នាំ២០១៥ អនីតិជន ៥៩០នាក់ (ស្រី ៣២នាក់) នៅក្នុងមន្ទីរឃុំឃាំងទូទាំងប្រទេស។[5] យោងតាមរបាយការណ៍សិក្សាមូលដ្ឋានរបស់អង្គការជំនួយផ្នែកច្បាប់នៅកម្ពុជាឆ្នាំ២០១១ កុមារជិត ៤១% ត្រូវបានដាក់ក្នុងពន្ធនាគារជាមួយមនុស្សពេញវ័យ។[6] លើសពីនេះទៅទៀត ពុំទាន់មានយន្តការឯករាជ្យណាមួយដើម្បីទទួលនិងដោះស្រាយបណ្តឹងរបស់កុមារទាក់ទងនឹងការរំលោភបំពានសិទ្ធិរបស់ពួកគេនៅឡើយ។[7]

បើយោងទៅតាមវិទ្យាស្ថានជាតិស្ថិតិ ក្នុងចំណោមកុមារប្រហែល៧៥៥.២៤៥នាក់ដែលចូលរួមយ៉ាងសកម្មផ្នែកសេដ្ឋកិច្ចក្នុងប្រទេសកម្ពុជាឆ្នាំ២០១២ មានចំនួន ៥៦,៩% (៤២៩.៣៨០នាក់) គឺជាកុមារពលករ ហើយ ៣១,៣% (២៣៦.៤៩៨នាក់) គឺជាកុមារស្ថិតនៅក្នុងការងារគ្រោះថ្នាក់។ ដូច្នេះកុមារពលករប្រាំនាក់ក្នុងចំណោមប្រាំបួននាក់ ជាប់ពាក់ព័ន្ធក្នុងការងារគ្រោះថ្នាក់។[8] នៅក្នុងឆ្នាំ២០១០ របាយការណ៍ទិន្នន័យស្ថិតិរួមរបស់អង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាលនានាស្តីពីការរំលោភសេពសន្ថវៈ ជួញដូរផ្លូវភេទ និងការកេងប្រវ័ញ្ចផ្លូវភេទ

បានរកឃើញមានការជួញដូរផ្លូវភេទ៣៩ករណី ដោយមានការជាប់ពាក់ព័ន្ធជនសង្ស័យជួញដូរផ្លូវភេទចំនួន ៦១នាក់។ ៥៦,៤% នៃជនរងគ្រោះមានអាយុក្រោម១៨ឆ្នាំ។ នៅក្នុងឆ្នាំ២០១១ មានករណីជួញដូរផ្លូវភេទចំនួន ៧១ករណីត្រូវបានរាយការណ៍ ដែលក្នុងនោះ ៧៥% ពាក់ព័ន្ធនឹងកុមារ។ តាមរយៈទិន្នន័យដែលមានក្នុងឆ្នាំ ២០១១ ក្នុងចំណោមការជួញដូរផ្លូវភេទចំនួន ៣៣ករណី មាន១៧ករណីត្រូវបានស៊ើបអង្កេតដោយប៉ូលីស ហើយមាន៣ករណីបានឈានទៅដល់ការកាត់ក្តីផ្នែកព្រហ្មទណ្ឌ។[9]

ការឆ្លើយតបរបស់រាជរដ្ឋាភិបាលចំពោះបញ្ហាកិច្ចការពារកុមារ

នៅក្នុងឆ្នាំ១៩៩២ រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា បានផ្តល់សច្ចាប័នលើអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមាររបស់អង្គការសហប្រជាជាតិ ព្រមទាំងអនុសញ្ញាអន្តរជាតិ១៨ផ្សេងទៀត ច្បាប់ក្នុងស្រុកចំនួន១៥ រួមទាំងគោលនយោបាយនិងអនុក្រឹត្យមួយចំនួនដែលពាក់ព័ន្ធនឹងការការពារកុមារ។[10] មាត្រា៤៨ នៃរដ្ឋធម្មនុញ្ញព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ក៏បានទទួលស្គាល់សិទ្ធិកុមារដូចមានចែងក្នុងអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ ជាពិសេសសិទ្ធិរស់រានមានជីវិត សិទ្ធិទទួលបានការអប់រំ និងសេរីភាពរួចផុតពីការការកេងប្រវ័ញ្ចផ្នែកសេដ្ឋកិច្ច ឬផ្លូវភេទផងដែរ។[11] លើសពីនេះទៅទៀត រាជរដ្ឋាភិបាលបានបង្កើតយន្តការនិងយុទ្ធសាស្រ្តផ្សេងៗ នៅថ្នាក់ជាតិនិងថ្នាក់ក្រោមជាតិ ដើម្បីបង្កើតឱ្យមានប្រព័ន្ធការពារកុមារមួយនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ក្នុងនោះរួមមាន ក្រុមប្រឹក្សាជាតិកម្ពុជាដើម្បីកុមារ(ក.ជ.ក) គណៈកម្មាធិការពិគ្រោះយោបល់កិច្ចការស្ត្រីនិងកុមារ(គ.ក.ស.ក) គណៈកម្មាធិការទទួលបន្ទុកកិច្ចការនារីនិងកុមារឃុំ សង្កាត់(គ.ក.ន.ក)។

ក្នុងការឆ្លើយតបទៅនឹងបញ្ហាការពារកុមារ រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជាបានអនុម័តច្បាប់ គោលនយោបាយ និងឧបករណ៍មួយចំនួនរួមមាន ច្បាប់ស្តីពីការបង្រ្កាបការជួញដូរមនុស្សនិងការកេងប្រវ័ញ្ចផ្លូវភេទ ២០០៨ គោលនយោបាយ និងបទដ្ឋានអប្បបរមាស្តីពីកិច្ចការពារសិទ្ធិជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរមនុស្ស (២០០៩) ឧបករណ៍ត្រួតពិនិត្យនិងវាយតម្លៃការអនុវត្តគោលនយោបាយ និងបទដ្ឋានអប្បបរមាស្តីពីកិច្ចការពារជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរមនុស្ស (២០១៥) គោលនយោបាយភូមិ/ឃុំមានសុវត្ថិភាព ២០១០ និង ផែនការជាតិប្រឆាំងនឹងការជួញដូរមនុស្ស ២០១៤-២០១៨ ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌សម្រាប់អនីតិជន (២០១៦) គោលនយោបាយស្តីពីកិច្ចការពារកុមារនៅសាលារៀន (២០១៦) និងផែនការជាតិស្តីពីការលុបបំបាត់អំពើហឹង្សាលើកុមារ (២០១៧ - ២០២១។

ភាពខ្វះចន្លោះនៅក្នុងប្រព័ន្ធការពារកុមារបច្ចុប្បន្ន

បើទោះបីជាមានក្របខណ្ឌច្បាប់និងយន្តការការពារកុមារជាច្រើននៅក្នុងប្រទេសក៏ដោយ ភាពខ្វះចន្លោះនៅក្នុងប្រព័ន្ធបច្ចុប្បន្នទាំងនៅថ្នាក់ជាតិនិងថ្នាក់ក្រោមជាតិ បានធ្វើឱ្យការការពារកុមារក្នុងប្រទេសកម្ពុជាមិនបានពេញលេញនិងមានប្រសិទ្ធិភាពនៅឡើយ។ អង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាលដែលធ្វើការលើវិស័យសិទ្ធិកុមារ មានការរួមចំណែកក្នុងការបង្កើតគោលនយោបាយ ច្បាប់ និងយុទ្ធសាស្រ្តទាក់ទងនឹងកុមារនៅមានកម្រិតនៅឡើយ ថ្វីត្បិតតែពួកគេដើរតួនាទីសំខាន់និងមានជំនាញក្នុងការលើកកម្ពស់និងការពារសិទ្ធិរបស់កុមារក៏ដោយ។[12] ពាក់ព័ន្ធនឹងយន្តការអនុវត្តវិញ ក្រុមប្រឹក្សាជាតិកម្ពុជាដើម្បីកុមារដែលជាយន្តការសម្របសម្រួលថ្នាក់ជាតិសម្រាប់ការអនុវត្ត ការពិចារណា និងការវាយតម្លៃនូវគ្រប់គោលនយោបាយនិងកម្មវិធីពាក់ព័ន្ធនឹងកុមារកម្ពុជា នៅមានភាពខ្វះខាតនូវធនធានមនុស្ស បច្ចេកទេស និងថវិកាចាំបាច់សម្រាប់អនុវត្តតួនាទីសម្របសម្រួលរបស់ខ្លួននៅឡើយ។[13] ស្ថាប័នរដ្ឋាភិបាលនៅពុំទាន់មានកាតព្វកិច្ចក្នុងការបញ្ជូនឬរាយការណ៍បញ្ហានានាទាក់ទងនឹងសិទ្ធិ

របស់កុមារទៅកាន់ក្រុមប្រឹក្សាជាតិកម្ពុជាដើម្បីកុមារនៅឡើយ។[14] លើសពីនេះទៅទៀត ការសម្របសម្រួលថ្នាក់ជាតិ ខេត្ត និងស្រុកក្នុងចំណោមក្រសួងដែលមានមុខងារការពារកុមារ នៅមានភាពទន់ខ្សោយ[15] ហើយបញ្ហាកិច្ចការពារកុមារកម្រនឹងត្រូវបានបញ្ចូលក្នុងផែនការវិនិយោគឃុំ សង្កាត់ណាស់។ ភាគច្រើននៃថវិការបស់ក្រុមប្រឹក្សាឃុំសង្កាត់ត្រូវបានចំណាយលើហេដ្ឋារចនាសម្ព័ន្ធរូបវន្ត ហើយថវិកាតិចតួចប៉ុណ្ណោះដែលផ្តោតទៅលើសេវាកម្មសង្គមសម្រាប់កុមារនិងស្ត្រី។[16] គណៈកម្មាធិការទទួលបន្ទុកកិច្ចការនារីនិងកុមារឃុំ សង្កាត់ ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងទូទាំងប្រទេសដើម្បីជានានូវកិច្ចការពារកុមារនៅថ្នាក់មូលដ្ឋាន ពុំមានថវិកាគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការបំពេញមុខងាររបស់ខ្លួន ហើយភាគច្រើនពុំទាន់យល់ច្បាស់លាស់នូវតួនាទីនិងភារកិច្ចរបស់ខ្លួននៅឡើយ។[17] សមាជិករបស់ គណៈកម្មាធិការនេះ មានសមត្ថភាពនៅមានកម្រិតក្នុងការរៀបចំផែនការថវិកា និងការដាក់បញ្ចូលបញ្ហាកិច្ចការពារកុមារទៅក្នុងកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍ឃុំ សង្កាត់ ហើយខ្វះនូវជំនាញចាំបាច់សម្រាប់កំណត់រកកុមារងាយរងគ្រោះបំផុតនៅក្នុងឃុំសង្កាត់របស់ពួកគេ។[18] គណៈកម្មាធិការពិគ្រោះយោបល់កិច្ចការស្ត្រីនិងកុមារដែលមានតួនាទីជាយន្តការគាំទ្រគណៈកម្មាធិការទទួលបន្ទុកកិច្ចការនារីនិងកុមារឃុំ សង្កាត់ ហាក់ដូចជាមិនសូវមានការសហការឬផ្តល់ការគាំទ្រដល់គណៈកម្មាធិការទទួលបន្ទុកកិច្ចការនារីនិងកុមារឃុំ សង្កាត់បានច្រើននោះឡើយ។[19]

បញ្ហាប្រឈមនៅថ្នាក់មូលដ្ឋានទាំងនេះ កាន់តែមានភាពធ្ងន់ធ្ងរដោយសារការអនុវត្តច្បាប់និងគោលនយោបាយជាតិនៅមានកម្រិត។ ជាឧទាហរណ៍ រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជាបានបង្ហាញថា នៅក្នុងឆ្នាំ២០១០ ពុំមាននិយោជកណាម្នាក់ត្រូវបានកាត់ទោសដោយសារការរំលោភបំពានច្បាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងពលកម្មកុមារឡើយ[20] ហើយមានសំណួរជាច្រើនសួរថាតើច្បាប់អាចអនុវត្តបានដែរឬទេបើធនធាននិងសមត្ថភាពអ្នកអនុវត្តច្បាប់មានកម្រិត។[21] ដូចគ្នានេះដែរ ការអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីការបង្ក្រាបការជួញដូរមនុស្ស និងការកេងប្រវ័ញ្ចផ្លូវភេទមិនសូវមានប្រសិទ្ធភាពឡើយ។ បើយោងតាមរបាយការណ៍ស្តីពីការជួញដូរមនុស្សឆ្នាំ២០១៥ របស់ក្រសួងការបរទេសសហរដ្ឋអាមេរិច រាជរដ្ឋាភិបាលបានផ្តន្ទាទោសអ្នកជួញដូរមនុស្ស ប៉ុន្តែមិនបានផ្តន្ទាទោសមន្ត្រីដែលបានសមគំនិតក្នុងការជួញដូរមនុស្សឡើយ។[22] ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនត្រូវបានអនុម័តនៅឆ្នាំ២០១៦ដើម្បីការពារកុមារដែលមានទំនាស់នឹងច្បាប់ ប៉ុន្តែច្បាប់នេះទាមទារឲ្យមានលិខិតបទដ្ឋានគតិយុត្តិពាក់ព័ន្ធបន្ថែមផ្សេងៗទៀត រួមមានអនុក្រឹត្យចំនួន១ និងប្រកាសចំនួន៥ ដើម្បីឲ្យច្បាប់នេះអាចអនុវត្តបានពេញលេញ។[23]

ជាការឆ្លើយតបនឹងបញ្ហាកិច្ចការពារកុមារក្នុងប្រទេសកម្ពុជា អង្គការទស្សនៈពិភពលោក សូមអំពាវនាវដល់រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជាក្នុងការៈ

ពង្រឹងយន្តការការពារកុមារដែលមានស្រាប់នៅថ្នាក់ក្រោមជាតិ ហើយបង្កើនការសម្របសម្រួលយន្តការទាំងនេះនៅថ្នាក់ជាតិ។

- ផ្តល់នូវមុខងារ និងតួនាទីការពារកុមារដល់គណៈកម្មាធិការទទួលបន្ទុកកិច្ចការនារីនិងកុមារឃុំ សង្កាត់ឱ្យបានច្បាស់លាស់ជាងមុន ហើយនិងផ្តល់ការបណ្តុះបណ្តាលជាបន្តបន្ទាប់ដល់សមាជិកគណៈកម្មាធិការនេះដើម្បីធ្វើឱ្យការប្រតិបត្តិការងារនិងប្រសិទ្ធភាពការងាររបស់ពួកគេមានភាពប្រសើរឡើង រួមមានការដាក់បញ្ចូលកិច្ចការពារកុមារនិងផ្តល់ថវិកានៅក្នុងកម្មវិធីវិនិយោគឃុំ។
- ផ្តល់នូវភារកិច្ចច្បាស់លាស់ដល់ក្រុមប្រឹក្សាជាតិកម្ពុជាដើម្បីកុមារ និងផ្តល់ធនធានមនុស្សបច្ចេកទេស និងថវិកាបន្ថែម។ ទំនាក់ទំនងរវាងក្រុមប្រឹក្សាជាតិកម្ពុជាដើម្បីកុមារ និងក្រសួង ស្ថាប័ន

នានារបស់រដ្ឋាភិបាលគួរតែបញ្ជាក់ឱ្យបានច្បាស់និងធ្វើឱ្យបានប្រសើរឡើង ដើម្បីធានាថាបញ្ហាកិច្ចការពារកុមារ ត្រូវបានរាយការណ៍ទៅក្រុមប្រឹក្សាជាតិកម្ពុជាដើម្បីកុមារ។

- បញ្ចូលការផ្តល់ការគាំទ្រផ្នែកបច្ចេកទេសសម្រាប់ស្ថាប័នថ្នាក់ក្រោមជាតិ ទៅក្នុងយុទ្ធសាស្រ្ត និងផែនការសកម្មភាពរបស់រដ្ឋាភិបាលឱ្យបានច្រើនជាងមុនរួមមានការធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងនូវអភិបាលកិច្ចល្អ និងគណនេយ្យភាព ហើយធ្វើការពិភាក្សាបន្ថែមទៀតជាមួយអង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាលដើម្បីផ្តល់នូវវគ្គបណ្តុះបណ្តាលដែលមានប្រសិទ្ធភាព។
- ធ្វើឱ្យការសម្របសម្រួលរវាងក្រុមប្រឹក្សាជាតិកម្ពុជាដើម្បីកុមារ និងភាគីពាក់ព័ន្ធផ្សេងៗទៀត ជាពិសេសគណៈកម្មាធិការពិគ្រោះយោបល់កិច្ចការស្រ្តីនិងកុមារ និងគណៈកម្មាធិការទទួលបន្ទុកកិច្ចការនារីនិងកុមារឃុំ សង្កាត់ មានភាពប្រសើរឡើងតាមរយៈផែនការសកម្មភាព។

ធ្វើឱ្យមានភាពប្រសើរជាងមុននូវការអនុវត្តច្បាប់ គោលនយោបាយ បទដ្ឋាន និងបទបញ្ញាទាក់ទងនឹងកិច្ចការពារកុមារ។

- ធ្វើឲ្យប្រសើរឡើងនូវការអនុវត្តគោលនយោបាយនិងយុទ្ធសាស្រ្តដែលរួមចំណែកដល់ SDG 16 ដើម្បីការពារកុមារពីការរំលោភបំពាន ការកេងប្រវ័ញ្ច ការជួញដូរ និងគ្រប់ទម្រង់ទាំងអស់នៃអំពើហិង្សា។
- ធានាឲ្យមានការអនុវត្តឲ្យបានពេញលេញនិងមានប្រសិទ្ធភាពនូវផែនការជាតិស្តីពីការលុបបំបាត់អំពើហិង្សាលើកុមារតាមរយៈការសហការនិងសម្របសម្រួលរវាងក្រសួងនិងភាគីពាក់ព័ន្ធ។
- រៀបចំផែនការអនុវត្តនិងវិភាជន៍ថវិកាឲ្យបានគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការអនុវត្តគោលនយោបាយស្តីពីកិច្ចការពារកុមារនៅសាលារៀន។
- ធ្វើការសហការជាមួយអង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាលដែលធ្វើការទាក់ទងនឹងសិទ្ធិរបស់កុមារ ដើម្បីផ្តល់នូវគោលការណ៍ណែនាំ ដល់ភ្នាក់ងារអនុវត្តច្បាប់ ដូចជា ប៉ូលីស និងចៅក្រមដើម្បីឆ្លើយតបទៅនឹងការរំលោភបំពានកុមារបានប្រសើរជាងមុន។
- ធ្វើឱ្យមានការចូលរួមជាប្រព័ន្ធពីសំណាក់ប្រជាពលរដ្ឋជាពិសេសកុមារនិងយុវជនដើម្បីចូលរួមនិងត្រួតពិនិត្យការអនុវត្ត នូវគោលនយោបាយនិងកម្មវិធីពាក់ព័ន្ធនឹងសិទ្ធិរបស់កុមារនៅថ្នាក់មូលដ្ឋាន។
- បង្កើតប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងព័ត៌មានថ្នាក់ជាតិយ៉ាងទូលំទូលាយមួយស្តីពីកិច្ចការពារកុមារ ដើម្បីកំណត់ គាំទ្រ និងតាមដាននូវវឌ្ឍនភាពនៃកុមារងាយរងគ្រោះបំផុត ហើយរៀបចំព័ត៌មានទាំងនោះ ឱ្យសាធារណៈជនបានដឹង ដើម្បីគាំទ្រដល់អង្គការធ្វើការលើវិស័យសិទ្ធិកុមារ និងក្រុមប្រជាពលរដ្ឋធ្វើការការពារកុមារ និងបង្ការការរំលោភបំពានបានប្រសើរជាងមុន។

---

[1] UNICEF. *Child Protection*. Available at http://www.unicef.org/cambodia/2.Child_Protection.pdf
[2] Findings from Cambodia's Violence Against Children Survey 2013: Summary, MoWA, UNICEF and CDC (2014).
[3] UNICEF. *Child Protection.*
[4] NGOCRC (2013). *UPR Submission on Cambodia Child Rights.*
[5] World Vision (2016). *The Status of Children in Conflict with the Law in Cambodia and Vietnam.*
[6] Ibid.
[7] NGOCRC (2013). *UPR Submission on Cambodia Child Rights.*
[8] National Institute of Statistics (2013). *Cambodia Labor Force and Child Labor Survey 2012: Child Labor Report.*
[9] Ibid.
[10] World Vision (2014). *Technical Approach for Child Protection (LEAP 3.0).*
[11] RGC. *Constitution of Cambodia (amended in 1999).*
[12] UNCRC (2011). *Concluding Observations: Cambodia.* CRC/C/KHM/CO/2-3.
[13] Ibid.
[14] Ibid.
[15] World Vision (2014). *Technical Approach for Child Protection (LEAP 3.0).*
[16] World Vision, UNICEF, Save the Children, Plan International, & Childfund Cambodia (2016). *Protecting Cambodia's Children? The Role of Commune Committees for Women and Children and Informal Community-Based Child Protection Mechanisms in Cambodia.*
[17] Ibid.
[18] Ibid.
[19] Ibid.
[20] NGOCRC (2013). *UPR Submission on Cambodia Child Rights.*
[21] Ibid.
[22] United States Department of State (2015). *Trafficking in Persons Report.*
[23] See article 10; 76; 77; 78; 82; 83 of the law.